

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

Nincs másik

A Máté evangéliuma 18. részében olvashatjuk az elveszett bárányka példázatát. **„Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van és eltéved közülük egy, nem hagyja ott a kilencvenkilencet és nem megy-e el megkeresni az eltévedtet?” (12. vers)** - kérdezi Jézus Krisztus.

Mi az az egy a százhoz képest? Ha van száz darab vizes poharunk, s abból egy összetörik, kétségbeesünk? Nem azt mondjuk: „Sebaj. Van másik!”? A bibliai példázatban erről szó sem lehet. Ott nagyon is számít az az egy, még ha az a legkisebb, a legsutább, legbetegebb is! Jézus Krisztus ehhez a példázatbeli emberhez hasonlítja az Istent, s azt szeretné elmondani, hogy Ő bizony soha nem mond le rólunk. Miért? Mert ahogyan az egyik gyerek nem helyettesítheti a másik gyereket a szülei számára, úgy az egyik ember sem pótolhatja a másikat. Isten ezért mondja: számomra nincs másik, belőled csak egy van. Ettől válsz olyan kincssé, amiért a világ végére is utánad mennék. Istennek ennyire fontosak vagyunk mindannyian, még a legkisebbek is, akik a földiek között nem számítanak. Sőt, Isten ezeket a kicsinyeket jellemzően még előre is veszi a sorban, hogy csak vegyék komolyan, hogy nála másként mennek a dolgok, mint közöttünk. Kik ezek a kicsinyek? Talán éppen te is, ha úgy érzed magad, mint aki nem sokat számít az életben. És mindenképpen a kis gyermekek, a betegek, az özvegyek, az árvák, a sérültek.

Elveszett bárányról szól a példázat. Hogyan vált elveszetté az a bizonyos bárányka? Ugye úgy, hogy távol került a pásztortól és a nyájától. A bárányok ugyanis magukban teljesen életképtelenek, s pusztulásra vannak ítélve. A bárányoknak a nyájban és legfőképpen a pásztoruk mellett a helyük, nekünk pedig Isten gondoskodó jelenlétében. Az elveszettségünk fokmérője tehát soha nem a sikerünk vagy sikerelenségünk, nem is az egészségünk vagy betegségünk, hanem mindig az Istentől való távolságunk.

A példázatbeli ember otthagyja a 99 juhocskáját, és útnak indul azért az egyért! Ez a kis mozzanat is olyan fontos, mert arra tanít, hogy Isten nemcsak az érzelmével, de a cselekedeteivel is szeret.

Az elmúlt hetekben történt a Bárkában, hogy egy színházi előadást követően az egyik bárkalakó elkeveredett a tömegben. Vagy negyvenen keresték őt egész éjszaka a hidegben, a sötétben, álmosan és fáradtan Budapest utcáin. De tudom, hogy aki így úton volt, annak nem számított sem a fáradsága, sem az álmosága, hanem csak az, hogy végül megtalálják az elvesztettet. (Istennek legyen hála, hogy másnapra meg is lett, épségben, egészségben.) Ez az eset jól mutatja, hogy amikor valaki keresni indul, akkor az nem egy kis sétát vagy egy kedélyes túrát jelent: hanem fáradságot, feszített figyelmet és kimerítő munkát. Isten hasonlóképpen sok fáradságot, szenvedést, nyomorúságot vállalva indult a maga megmentő útjára, és az a különös, hogy még most is úton van.

Mikor indult útnak? Akkor, amikor Jézus Krisztusban testet öltött közöttünk. Jézus Krisztus ugyanis több, mint pusztán egy nagy és szent ember. Benne az élő Isten jelent meg. A hitetlen emberek azt mondják: bizonyítsa be valaki, hogy van Isten, és hinni fogunk. Mi, keresztyének pedig erre azt válaszolhatjuk: nézz Jézus Krisztusra! Az Ő alakjában Isten lépett be a földi történelmünk porondjára. Jézus közöttünk való szolgálatára nagyon is jellemző volt, hogy odament a kicsiny és elveszett emberekhez, és törődött velük. S míg így tett, valami csoda történt, mert ezeknek az embereknek az élete teljesen megváltozott.

Istennek egy ilyen elveszett juhocskája volt Zákeus. Ez a férfi rendkívül gazdag és kapzsi volt, de amikor Jézussal találkozott, azt mondta: **„Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsartoltam, a négyszeresét adom vissza neki.” (Lk. 19.8)** Ennek az embernek a gazdagsága ettől a pillanattól kezdve már nem a pénzben volt. Többje volt már neki: mert elveszett, és a Jézussal való találkozásban megtaláltott.

Jézus Krisztusban Isten volt úton az elveszettekért. Ennek az útnak pedig legfontosabb része volt az Ő kereszthalála és feltámadása, mert ekkor készítette el nekünk a bűnbocsánatnak, az újjászületésnek és az örök életnek az ajándékát.

A bibliai történetek óta eltelt kétezer esztendő, mégis teljesen igaz az, hogy Ő ma is úton van értünk. Hogyan? A tanítványai által. Úton volt érettem is! Már a 80-as években is egyszer átéltem, hogy keresztyén emberek bizonyágtételén keresztül Jézus Krisztus szólongatja a lelkemet, de akkor még úgy voltam, mint az a kis bárány, akit kézbe akar venni a gazdája, de ő kiszakítja magát az öleléséből. Az Úr Jézus azonban soha nem adja fel! 1991-ben egy korombeli fiatalt használt arra, hogy újra megszólítson. S akkor már nem akartam magam kiszakítani a karjai közül, mert megértettem, hogy éppen most kerültem jó helyre. Onnantól kezdve járom az utamat Jézust követve.

S hiszem és tudom, hogy Ő azóta is a mindennapokban és istentiszteleteinken keresi azokat, akik még távol élnek Tőle az életüket. S hív az Ő jelenlétebe, a megtérésre, a Vele való életre! Ha ezt a hívást hallod a szíved mélyén, akkor semmiképpen ne tegyél úgy, mint én először!

Nagy öröm van mindig a mennyekben, sőt, itt, a földön is a szívekben, amikor valaki kimondja: itt vagyok, Uram, tied az életem!

Faragó Csaba lelkipásztor

(A 2018. február 25-i istentiszteleten elhangzott igehirdetés kivonata. A teljes igehirdetés a honlapunkon meghallgatható.)

Áldott húsvéti ünnepet kívánunk minden kedves olvasónknak!

Beszélgetés Vörös Péter leköszönő gondnokunkkal

Gyülekezetünk jól ismerte megboldogult nagyapádat, Vörös Benő nagytiszteletű urat, hisz nyugdíjas lelkészként gyakran szolgált nálunk, s nagymamád, Veronka néni most is úrvacsorás közösségünk tagja. Ez a családi hagyomány határozta meg a hitéleted?

Sokan azt gondolhatják, hogy apai nagyapám révén beleszülettem a református hagyományokba és a haraszi gyülekezetbe, de nem ez volt a helyzet. Nagyapám Bugyi községben volt lelkész. Gyerekkoromban nyaranta több hetet töltöttem náluk, és ilyenkor részt vettem az ottani gyülekezeti eseményeken, vasárnapi istentiszteleteken. Ezen rövid időszakoktól eltekintve azonban nem gyakoroltam a vallást. A haraszi gyülekezettel pedig – leszámítva néhány iskolai hittanórát – semmilyen kapcsolat nem volt. Konfirmációm is Bugyin volt, de ez az esemény sem hozott változást az életemben. 21 éves koromban 1993-ban ismertem meg egy közös barátunk révén Csabát, aki akkoriban indította be az ifit Harasztin. Nyáron részt vettem az ifi biciklitúrájában, melynek során immár felnőtt fejjel hallottam meg az evangéliumot. A több mint kéthetes vándortábor során bekerültem az ifi vérkeringésébe, összebarátkoztam sok ifissel, de életem igazi fordulata a következő évben, '94 nyarán, illetve őszén következett be.

Hitre jutásom fontos előzménye volt az ifi életében végbemenő fordulat, mely a REFISZ szárszói konferenciáján történt. Azon a héten sokan döntöttek Jézus Krisztus mellett, fogadták el Őt megváltójuknak. Én ebben a táborban korábban nem vettem részt, de ilyen előzmények után, néhány nappal később indultunk el újra bringával a Balatonra egy hasonló volumenű, többhetes túrára. Ebben az időben válságba került az életem, céltalanság és kilátástalanság jellemezte. Ilyen lelkiállattal kerültem ismét a református ifjúság körébe, ahol a hitre jutást követő ún. "első szeretet" sugárzott sokukból. Óriási kontraszt volt ez világi barátaimhoz képest. Az életük tett bizonyosságot arról, hogy itt mégiscsak lehet valami, illetve Valaki, aki képes életet megváltoztatni. Vágytam én is erre a megváltozott életre, békességre és szeretetre, amit az ifi közösségében láttam, tapasztaltam meg először. Hazaérkezésünket követően belevetettem magam az ifjúsági életbe, olvastam a Bibliát, részt vettem az istentiszteleteken, és Isten folyamatosan készítette elő a szívemet a megtérésre. Ez végül az év őszén egy csepeli evangelizációs héten következett be, ahol Végh Tamás nagytiszteletű úr hirdette az Igét.

Mióta vagy gyülekezetünk szolgáló tagja?

Tulajdonképpen 1994 augusztusától, a már említett kerékpártúra után kezdtem el rendszeresen járni a

gyülekezetbe. Kezdetben csak az ifiben, de később már a gyülekezetben is vállaltam szolgálatokat. Nagyon tartalmas és eleven ifjúsági élet folyt akkoriban ebben a gyülekezetben. Egész héten a péntek délutáni ifit vártam. Nagyon szerettem oda járni. Faragó Csaba és Kereki Zoli voltak az ifi vezetői. Az még az internet és a digitális korszak előtti világ volt, ahol még "élőben" beszélgettünk egymással. Érdekes volt az ifikkel kapcsolatban, hogy életkort nézve teljesen heterogén volt a közösség. A 14 éves, frissen konfirmált gyerektől kezdve a 20-as éveinek végén járó fiatalig bezárólag mindenféle korosztály képviseltette magát közösségünkben. Aki foglalkozott már fiatalokkal, az tudja, hogy mekkora különbség van gondolkodásban, életszemléletben, értékrendben egy 14 éves gyerek és egy 22 éves fiatal felnőtt között. Mégis Isten oly mértékben jelen volt közösségünkben, hogy ezek a generációs szakadékok is eltűntek, jelentőségüket veszítették, amint napról napra, hétről hétre átéltük Isten csodáit.

Mikor kaptad a felkérést a presbiteri szolgálatra, s hogyan, milyen érzésekkel fogadtad azt?

2000-ben kaptam a felkérést, amit örömmel fogadtam el. Kezdetben pótpresbiterként, majd ciklus közben, 2003-tól presbiterként végeztem a szolgálatomat. Faragó Csaba tiszteletes úr beiktatását követően fontossá vált számára, hogy az ifiből is legyenek néhányan a vezetőségben. 2006-ban felkért a gondnoki tisztségre, melyet kicsit félve bár, de – úgy éreztem – Isten elhívása alapján, valamint Csaba iránti barátságból vállaltam el.

A gondnoki tisztség nagy megtiszteltetés, ugyanakkor nagy felelősség is, s olykor konfliktusokkal járhat. Mi jelentette számodra ebben a szolgálatban a legnagyobb kihívást?

A legnagyobb kihívásként azt éltem meg, hogy úgy éreztem, mindenkinek meg kell felelnem. A gyülekezet minden egyes tagjának, a családnak és a munkahelyen egyaránt. Néhány év után rá kellett döbennem, hogy ez lehetetlen. Elsősorban az Úrnak kell megfelelnem, ami bizonyosan nem esik egybe egy csomó ember velem szemben támasztott elvárásaival.

Az első években képtelen voltam kezelni a konfliktusokat. Azt látni kell, hogy a gyülekezet nagyon különféle korosztályú, érdeklődésű, értékrendű, háttérű emberből tevődik össze. A konfliktusok kódolva vannak. Úgy kell tekintenünk a gyülekezetre, mint ami Jézus Krisztusé. Nem a miénk. És ami az övé, abban nem tehetünk kárt. Legalábbis tudatosan nem.

(folytatás a 3. oldalon)

Református böjt 2018-ban?!

Olvashatunk róla az Ószövetségben, a próféták ítéleteiben és intelmeiben, az Újszövetségben, Jézus tanításában. Tudjuk, hogy mindezekre épülve a keresztyén hagyomány mindmáig őrzi a böjt gyakorlatát. Ennek ellenére, ha megkérdeznénk református berkeken belül, hogy ki böjtöl, akkor sokak zavarba jönnének, ugyanis még az igénye is ritkán jelentkezik bennünk, nem hogy annak megvalósítása.

A böjt lényege, hogy helyet készítünk, helyet adunk Istennek az életünkben, ami általában túlzásfolt. Sok esetben Istenre már csak késő este jut idő, mikor fáradtan esünk be az ágyunkba, vagy talán még akkor sem. A böjt pont ebben lehet segítség, ugyanis ha folyton teli van a markunk, akkor képtelenek vagyunk kapni. Hogyha folyton tömve van a fülünk, akkor nem fogjuk meghallani, mit szeretne üzeni a mi Urunk. Hogyha folyton rohanunk, akkor elszaladunk az igazi kincsek mellett. Hogyha a szívünk tele van az életünk aggodalmaival, a mindennapi teendőikkel, akkor hogyan várjuk Isten üzenetét ugyanoda?

A böjtben lelassítunk, a megszokott kerékvágásból felnézünk, és keressük az Utat, az Igazságot és az Életet! Lemondunk valamiről, hogy tisztábban láthassuk Isten üzenetét, akaratát az életünkben, közösségünkben. Lehet ez bizonyos étel, ital, tevékenység vagy szokás, amit bizonyos időre félreteszünk. A lényeg, hogy mindennek a célja nem a saját határaink keresése, nem is valamiféle szent kihívás magunkkal szemben, hanem annak a kimondása, hogy szükségünk van a mi Istenünk szavára, útmutatására, és ezt szeretnénk mindennek elé helyezni!

Református hitéletünkben nincsen kötelező böjt, viszont a Feltámadást megelőző időszak számunkra is kiemelkedő ideje annak, hogy ilyen módon is készítsük magunkat, a szívünket, lelkünket, figyelmünket arra az örömhírré, hogy Jézus Krisztusban Isten elengedte minden tartozásunkat, megkegyelmezett nekünk és örök életet ajándékoz számunkra! Mindezek csupán üres szavak és kegyes frázisok maradnak, hogyha nem mélyülnek el személyesen a mi Urunkkal való kapcsolatunkban. Az üres tenyér, a megtisztított szív, az ígére való éhség, a nyitott fül, a csend és a nyugalom mind-mind arra irányítják a figyelmünket, hogy Isten mindezeket megértesse velünk. Ezért fontos, hogy éljünk a böjt lehetőségével és ajándékával reformátusként, 2018-ban is!

„Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok! Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek! Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket.” (Jakab 4; 8,10)

Korsós Tamás beosztott lelképásztor

(folytatás a 2. oldalról)

Nagyon fontos pozitívuma gyülekezetünknek, hogy közösségünk egysége nem bomlott meg. A belső feszültségek nem jellemzőek, a szeretetteljes légkör a legnagyobb nehézségek közepette is megmaradt.

Hogyan tekintesz vissza a templomépítés időszakára: mi volt a legnehezebb feladat s mi a leginkább felemelő élmény ebben a folyamatban?

Maga a templomépítés rendkívül gyorsan, egy év leforgása alatt ment végbe. Számomra az azt megelőző időszak tűnt nehezebbnek. A templom helyének megtalálása, a templomtelek-vásárlás, majd a bontási munkák, a tervek kialakítása, illetve módosítása sokkal elevebben él bennem. A presbitériumban megéltünk akkoriban néhány igen kritikus, idegőrlő időszakot. A legfelemelőbb természetesen a templomszentelés volt, illetve az azt megelőző első istentisztelet, melyet már az új falak között tartottunk.

Miért döntöttél úgy: nem vállalod tovább a gondnoki, illetve a presbiteri szolgálatot?

Nehéz kérdés, és nehéz őszinte választ adnom. Mindvégig éreztem alkalmatlanságomat és érdemteleniséget. A presbiteri és gondnoki tisztség nagy megtiszteltetés, de nagy felelősség is egyben. Három ciklus

után úgy éreztem, át kell adnom olyanoknak a helyemet, akik új lendületet adnak közösségünknek. Új szemlélettel és látásmóddal közelítenek a feladatokhoz és a problémákhoz. Természetesen döntésem nem azt jelenti, hogy ne vennék részt a továbbiakban is a gyülekezet életében és szolgálatában, csupán a döntéshozó testületben adtam át helyemet.

Mi mindenben érzed Isten áldását az eddigi életedben?

Az a folyamat, ahogyan annak idején az Úr megszólított, felhasznált világi és hívő embereket annak érdekében, hogy közel kerüljek Hozzá és döntsek mellette. Ahogyan életem párját, Ibolyát mellém helyezte és két gyermekkel kiteljesítette életünket, mindezekben az Úr Isten jóságát és szeretetét tapasztaltam meg.

Egyik meghatározó Igém a Róma 9-ből: *"...nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené."* Isten megszólított érdemtelen voltom ellenére is és gyermekévé tett.

Köszönöm a beszélgetést és hűséges szolgálatod, melyre gyülekezetünk továbbra is számít, s kívánjuk, hogy Isten gazdagon áldja meg további életed és szolgálatod is!

Szadainé Somogyi Erika

Otthon a templomban - „A legjobb helyen csak itt vagyok”

Akkor találkoztam Katalival először, amikor a keresztkérdéscsoportban a konfirmációra készült - jómagam kíséző voltam ott néhányszor -, majd más alkalmakkor is, amikor jött a lányokért a hittantáborba, és segített, ahol csak szorgos kézre volt szükség.

*Úgy látom, otthonra leltél a dunaharaszti gyülekezetünkben. Hogyan történt ez az otthonra-találás? - kérdezem interjúalanyomtól, egy kedves, nyíltszívű testvérünktől: **Kollarics Katalintól.***

Olyan családban nőttem fel, ahol a szüleim igen távol voltak Istentől. Apámtól, mint katonától főleg, de édesanyám sem foglalkozott ezzel a kérdéskörrel. Emlékszem, egyszer, amikor a nyolcvanas években előkerült egy karácsonyi történet, kérdezgettem édesanyámat Jézusról. Válasza ennyi volt: „Jézus történelmi alak volt, ha egyáltalán volt...”. Nekem viszont már kiskoromban volt Isten-tudatom, ha lehet így nevezni. Nem beleszülettem, hanem hoztam valahonnan.

Mikor eszméltél rá erre az Isten-tudatra?

Emlékszem még ma is, hogy egy kötelező déli pihenőben nézegettem a kezeim, azon gondolkodva, honnan is vagyok én..... Folyamatosan ezt kerestem, ahol lehetett.

Milyen lehetőségek voltak számodra, mint középiskolás diáklány számára a nyolcvanas években?

Lehetőségem volt akkor, hogy beiratkozzam a katolikus fakultatív hittanóra, de ezeken nem tudtam folyamatában részt venni. Ott azonban mégis új ismereteket szerezhettem és bibliai történeteket tanulhattam.

Mikor volt a „fordulópont”?

2008 körül kerültünk Dunaharaszti, kislányunk pedig a Hétszínvirág Óvodába kezdett el járni, ahol Keményné Váradi Erszike foglalkozott a hittanos gyerekekkel. Megismerkedtünk, és nála kezdtem el kérdezősködni a hittanoktatáson felmerült gyermeki kérdések kapcsán. Majd elhívott a gyülekezetbe, és ezután mi szorgalmasan jártunk a vasárnapi istentiszteletekre. Itt valahogyan mindig azok a kérdések kerültek az igehirdetésbe, amik engem is foglalkoztattak... A lelkész átadta magát Isten hívó szavának, hitelesen prédikált. Ha istentisztelet után kérdéseket tettem fel, nem kioktatott, hanem meghallgatott, és rávezetett a megoldásra, vagy egyszerűen hagyta, hogy rájőjjek arra.

A hited megerősítésére, a konfirmációra nem gondoltál?

De igen, ugyan először talán nem volt az elhatározásom eléggé "érett". Azt viszont tudtam, hogy egyes dolgok már nem férnek bele az életembe. A döntő pillanat akkor jött el, amikor egy súlyos baleset után épségben leültünk a lányommal az autóröncs mellé, és egymásra nézve egyszerre gondoltuk: most készült el az út a konfirmációhoz.

Igen, ezzel a gondolattal kezdtük a beszélgetést, ide tértünk vissza. És az eredeti kérdéshez is: otthon vagy a gyülekezetben?

A legjobb helyen csak itt vagyok.

Ez a mondatod pont lehetne a beszélgetésünk végén. Mégis feltenném még azt a kérdést: mi megvalósíthatót látnál még a gyülekezetünkben?

A gyülekezetben nagyon jó, szeretetteljes összetartás van. Ami jó lenne: egyfajta diakóniai szolgálat, pl. ha hirtelen segítségre lenne szüksége egy családnak, bárkinek közülünk – váratlan betegség, gyerekfelügyelet (két példa a sok élethelyzet közül) –, akkor tudná, hogy kihez fordulhatna. Aztán apró, egy-két órát igénybe vevő kölcsönös szíveségek (bevásárlás, fűnyírás, hóeltakarítás stb.). Igazán jó lenne ezt megszervezni, magam is szívesen bekapcsolódnék ebbe a szolgálatba.

Amire még általánosságban figyeltem, hogy az idősebb generáció tapasztalatát, tudását nem vesszük át, nem hasznosítjuk és becsljük meg kellőképpen. Ennek megváltoztatására a mi közösségünkben lehetne a leghatékonyabban megtenni az első lépéseket.

Köszönöm az interjút. Isten áldása legyen életeden, családotodon, a szolgálatodon!

Készítette: Szabó Borbála Eszter

Álarcaink - a REFISZ „Téli Tali” témája

Kik vagyunk, amikor egyedül vagyunk a szobában, este a sötétben, mielőtt elalszunk, vagy a fürdőszobában, amikor senki sem lát? Milyenek vagyunk, amikor a boltban vásárolunk, amikor istentisztelet után beszélgetünk, vagy a főnökünkkel egyeztetünk? Vajon minden élethelyzetünkben ugyanúgy viselkedünk, vagy álarcokat hordunk egymás előtt, magunk és Isten előtt?

Február 23-án kezdetét vette a Református Fiatalok Szövetségének Téli Találkozója, melyet most Mezőkövesd határában rendeztek meg. Több mint kétszáz fiatal közül a gyülekezetünk ifjúsága tíz fővel képviseltette magát, és élte át annak a felemelő ajándékát, mikor Isten megszólít, jelen van, és a szívekre beszél.

A hétvége során az álarcok természetéről, súlyáról, megbetegítő, deformáló szerepéről hallhattunk előadásokat, de a téma árnyaltsága miatt az álarcok szükségességéről és természetes szerepéről is beszélgettünk.

„Hol vagy?” – kérdezi Isten Ádámtól, miután az elrejtőzött előle. Mi hol vagyunk? Hol van az az arc, az az ember, akit a mi Teremtőnk eltervezett? Istenarcúságra alkotott bennünket. Mi takarja ezt? Hol vesztettük el, és hogyan nyerhetjük vissza? – Ilyen és ehhez hasonló kérdésekkel néztünk farkasszemmel az igei alkalmakon, kiscsoportos beszélgetések során.

A dicséretnek éneklése különösen is felemelő és lelket felhevítő szerepet töltött be ebben a pár napban. Itt érdemes megemlíteni, hogy Faragó Dorottya a zene-

karban énekszóval szolgálta és dicsérte az Urat mindannyiunk örömeire és büszkeségére.

Esténként lehetőség nyílt egy-egy pohár meleg tea mellett beszélgetni, társasjátékozni, népi táncokat táncolni, énekelni. Így vált a hétvégénk nem csupán lelkileg megszólítóvá és építővé, hanem közösségileg is áldottá.

Számomra hatalmas öröm volt látni, ahogy ennyi fiatal hozza az őszinte szívét, benne a sokszor szégyellt vagy titkon őrzött kérdéseiket, és Isten tükrébe tekintve, levéve az álarcok hazug képmutatását, meglátják igazi arcukat, és ebben a mezítelen, leplezetlen, sebezhető és érzékeny állapotukban Isten kimondja róluk az igazságot: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*” (Ézs 43,1)

Kérem a gyülekezetet, hogy továbbra is hordozza imádságban a fiatalok életét!

Korsós Tamás beosztott lelkipásztor

60 év boldog házasságban

Februárban ünnepeltük a házasság hetét, melynek zárásaként idén is köszöntöttük gyülekezetünkben azokat a házaspárokat, akik házasságkötésüknek valamely kerek, 5-tel osztható évfordulóját ünneplik. Hála az Úr Istennek, most is sok jubiláló házaspár állta körül az Úr asztalát e köszöntésnél, s közülük ezúttal a legmagasabb évfordulós számmal az Ender házaspár büszkélkedhetett: Jolika néni és Pali bácsi immár hatvanadik éve él boldog házasságban. Megkértük őket, meséljenek nekünk egy kicsit életükről, örömeikről és a leküzdött nehézségeikről.

Felvidékről, a ma Szlovákiához tartozó Negyed községből származom – meséli Jolika néni. Ezt a falut fele részben reformátusok lakták, akik nagyon hűségesen őrizték hagyományaikat: a gyermekeket például minden reggel harangszó hívta előbb a templomba, majd az iskolába. De arra is emlékszem, hogy karácsonykor nálunk egy fővel több személyre terítették meg az ünnepi asztalt, várván az Úr Jézus eljövetelét.

Hogyan ismerkedtek meg egymással?

1958 tavaszán mindketten jelentkeztünk egy háromhetes németországi utazásra, mely Drezda, Lipcse és Weimar nevezetességeit mutatta be. A Csepel Autógyárból – ahol ebben az időben dolgoztunk – 8 fő vett részt az utazáson, így a kollégákkal egy kupéban utaztunk, és azonos helyen is szállásoltak el minket. A szimpátia kettőnk között az utazás végére olyannyira elmélyült, hogy júliusban eljegyzést tartottunk, decemberben pedig összeházasodtunk a Kálvin téri református templomban – meséli Jolika néni. Házasságkötésünk után Szigetszentmiklóson laktunk férjem szülei házában. Faragó Tibor nagytiszteletű úr akkor még Szigethalmon szolgált, így vele már akkor megismerkedtünk. 1960 januárjában megszületett kisfiunk, Zoltán. Időközben férjem elvégezte a csepeli Kossuth Technikumot. A ballagásán már karon vitte a kisfiát.

Feleségem szerette volna, ha egyetemre megyek – vette át a szót Pali bácsi –, de nem tettem, mert úgy

gondoltam, hogy most feleségemnek kell megadnom a lehetőséget, hogy ő is tanulhasson. El is végezte először a 7-8. osztályt, majd a Gépipari Technikumot. Mindig figyeltünk arra, hogy ne csak a magunk kényétkedvét keressük, hanem a társunk érdekeit is tartsuk szem előtt. Majd a fészekrakás került terítékre, ideje volt felépíteni a közös otthonunkat, hiszen addig édesanyámnál éltünk. Megvettük a telket Dunaharasztiin, és szépen lassan, lépésről lépésre építgettük a házunkat, addig-addig, míg 1968 augusztusában beköltöztünk. Nehéz időszak volt, hiszen csak munka után tudtam átjönni kerékpárral és dolgozni a házon. Közben 1967 júliusában megszületett a kislányunk, Gyöngyi is, így már feleségem szüleivel együtt – akik közben felköltöztek vidékről – hatan vettük birtokba az új házat. Azóta élünk itt, s azóta vagyunk a Dunaharaszti Református gyülekezet tagjai is.

A munkában, a tanulásban, az otthonteremtésben és a gyermeknevelésben tehát egymást segítve, vállvetve tevékenykedtek. De volt-e házasságuknak olyan eseménye, ami csupán élményszerűségével gazdagította kapcsolatukat?

Igen. A huszadik házassági évfordulónkra megajándékoztuk magunkat egy skandináviai körúttal. De nem egy szervezett, csoportos utazást választottunk, hanem a saját Wartburg gépkocsinkkal és a feleségem által varrott sátorral vágtunk neki az útnak. Egy teljes évig készültünk rá, mindent pontosan megterveztünk. Csodabogárnak tekintettek minket, s szinte lehetetlen vállalkozásnak tartották sokan, hogy ezzel az autóval végig lehessen járni ezt az utat. Mégis sikerült, s életünk egyik legszebb emléke lett ez a kalandos utazás.

Köszönöm a beszélgetést, s további életükre is az Úr Isten bőséges áldását kívánom.

Szadainé Somogyi Erika

A házasság „művészete”

„A férfi azért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” (Efezus 5, 31-32)

A 21. század a „szerelem évszázada”. Mindenki hajszolja a boldogságot és a szerelmet. Valentin napon piros szívecskék borítják el a világot, szerelmet vall a fiú a lánynak, lány a fiúnak, és ha a szerelem elmúlik, keresni kell valaki mást, aki kielégítheti a vágyakat. A legfrissebb statisztikai adatok szerint Magyarországon a házasságok 50%-a válással végződik.

Nos, ez a szeminárium, amelyet a tiszteletes úr és felesége már 5. alkalommal szervez meg a házasság hetében, pont arra ad választ, hogyan őrizhető meg, hogyan működhet jól egy házasság. A remekül összeállított kb. 10 órás „tanfolyam” hat pillérré építve vezet végig a házasság alapkérdésein:

Mi Isten terve és célja a házassággal? Hogyan tudjuk a Szentlélek erejét kérve megőrizni a társunkat, házasságunkat? Mi a férj és mi a feleség Isten által kijelölt szerepe és feladata? Hogyan segít a konfliktusok megoldásában a jó kommunikáció, a bocsánatkérés és a bűnbocsánat képessége? Mi a szexualitás szerepe az emberi életben Isten tervei szerint? Isten szerinti örökséget tudunk-e hagyni magunk után a házasságunkkal a jövő nemzedék számára?

A filmes tananyaghoz munkafüzetet is kaptunk, s a kb. 1-1 órás videókat egyéni és páros feladatok követték. Jókat tudtunk nevetni magunkon, amikor a filmekben szereplő házaspárok problémáin, konfliktusain keresztül szembe-sültünk saját „egyedinek” hitt problémáinkkal.

A szemináriumon megerősödhattünk abban, hogy házastársunk Istentől kapott ajándék, férj és feleség kapcsolata a házasságban Isten és ember kapcsolatának kiábrázolódása. Megérthettük és megtapasztalhattuk azt is, hogy egy házasság csakis a krisztusi, feltétel nélküli szeretetre épülve működhet jól, s egy életre szóló monogám szövetség. Azt is, hogy bibliai alapon, Krisztus vezetésével a problémáink megoldhatók, s így a házasságok többsége megmenthető lenne.

Köszönjük a tiszteletes úrnak és feleségének, valamint az alkalmat támogató testvéreinknek a szervezést, a szeretetteljes légkört és a szép dekorációt.

Az alábbiakban a többi résztvevő gondolataiból is megszólaltatunk néhányat:

„Felszabadító érzés volt megtudni, hogy az elkövetett hibáink ellenére is van remény újra ajándékként – Isten ajándékeként – tekinteni házastársunkra, és helyreállítani a megbillent harmóniát a kapcsolatunkban. Mindehhez azokra az itt kiemelt Igékre kell jobban odafigyelni, szívünkbe fogadni, az életünkben élővé tenni, és ehhez a Szentlélek segítségét kérni.”

„Az anyag még most is tudott újat és építőt mondani, és azt gondolom, hogy ez így lesz újra és újra.”

„Ami a legjobban megérintett engem, mint újr házasságot, az az, hogy milyen értéket, örökséget szeretnék a gyerekeimre hagyni? A lányom azt mondta, hogy neki csak macskái lesznek, férje és gyerekei nem, mert túl sok áldozattal jár. A szerelmünkkel, a házasságunkkal szeretném megmutatni a gyerekeknek, hogy érdemes nemcsak macskát, hanem házastársat is választani egy egész életre.”

Nagy Gábor és Kórik Borbála

Csáky Zsuzsi és Bényi Dávid munka közben

Megújult gyülekezetünk baba-mama szobája

„Jézus pedig így szólt: Engedjétek hozzám ezeket a kisgyermeket, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa.” Mt 19, 14

Felemelő és megnyugtató az a tudat, hogy Mennyei Atyánk - életkortól és megannyi más dologtól függetlenül - mindenkit a maga közelségébe hív és vár. Az egészen kicsiktől a legidősebb korosztályig mindenkit, személyválogatás nélkül. Mindemellett jó érzés azt is látni és megtapasztalni, hogy gyülekezetünk különös figyelmet fordít arra, hogy megteremtse, kialakítson olyan speciálisabb körülményeket, melyek lehetővé teszik, hogy a szülők kicsiny, örökmozgó gyermekeikkel együtt – akiknek természetesen mások az igényeik, szükségleteik – részt tudjanak venni egy-egy vasárnapi Istentiszteleten, ahol az Úr Igéjének meghallása által megvalósulhat az a személyes találkozás Istennel, melyet Ő mindenki számára elkészít.

Az Úrnak és gyülekezetünk lelkes, elkötelezett tagjainak hála, a baba-mama szoba ismét szépült, és még barátságosabbá vált, így várja sok szeretettel a szülőket kisgyermekükkel együtt az istentiszteleti alkalmakra is. És hogy miért teszem hozzá, hogy „is”? Nos, azért, mert ez a helyiség ideális tere lehet rendszeres közösségi alkalmaknak, melyek célcsoportja ez esetben a kisgyermeküket nevelő édesanyák.

Hála és melegség érzése tölti el a szívemet, mikor felidézem életemnek azt az időszakát, amikor kisgyerekeimmel a dunaharaszti gyülekezet baba-mama közösségébe bekapcsolódtunk, és heti rendszerességgel eljártunk a régi templom egyetlen gyülekezeti termébe, mely több különféle gyülekezeti alkalom és program színteréül is szolgált. Jó érzés visszaemlékezni azokra az összejövetelekre, mikor a többi édesanyával a játszó gyermekeink társaságában beszélgethettünk akár gyermeknevelésről, az anyaság kihívásairól, akár Isten országának a dolgairól vagy a személyes hitéletünkről, vagy mikor közösen imádkozhattunk, énekszóval dicsőíthettük az Istent. Áldott és gyümölcsöző, mikor hasonló élethelyzetben lévő emberek egy olyan szeretetközösségbe tartozhatnak, ahol van lehetőség megosztani egymással az örömeiket, nehézségeiket, ahol egymás tapasztalatai által lehetőség van tanulni, fejlődni.

Nagy ajándék Istennek a gyülekezetünk életében, hogy megadja a lehetőségét ilyen kis közösségek alakulásának. Bár idővel a gyermekek cseperednek, bölcsődébe, óvodába kezdenek járni, és az anyukák is visszatérnek a munka világába, a személyes kapcsolódás a gyülekezet életéhez megmaradhat mind a szülők, mind pedig a gyermekek részéről.

Kemény Veronika

Könyvajánló: Antal György - A hit példaképei

Még a reformáció ünnepéhez kapcsolódva kaptam egy kedves könyvajánlást: *György Antal – „A hit példaképei”*-t (Kálvin Kiadó, 2004). Ez egy egyháztörténeti olvasókönyv, ezért az első gondolatom az volt: vajon hány száraz életrajzon kell vagy illik magam átrágnom? De kellemes meglepetés ért, és száz oldalig le sem tudtam tenni a könyvet... Kerestem a választ, hogy vajon miért? Mert közvetlenül az olvasóhoz szól, megleve-níti az egyes történeteket, élővé teszi a történeteket, a korabeli eseményeket röviden és szemléletesen tárja az olvasó elé: tehát igazából „életképek” sora. Olyan férfiaké és nőké, akik az Úr Jézusban való új élet szépségét és gazdagságát küldetesként élték meg.

Az egyes életképek pedig így tagolódnak: cím vagy név, korrajz, igeolvasás, mely kapcsolódik a tartalomhoz, a „Beszélgessünk” részben pedig a kérdések segítségével újra feleleveníthetjük az olvasottakat. Ezt követi az „Aranymondás”, az „Ének”, majd a „Kérdések”, ahol a válaszok már következnek is az olvasási élményből. Majd itt egy igen figyelemre méltó szerzői megoldás: nem csak a „mi” reformátorainkat mutatja be, hanem kitekint az európai országokban folyt vallásháborúkra, sőt azon túl a más földrészeken történő missziói elhívásokra is.

Néhány esemény, mint igazi életkép különösen megmaradt az emlékezetemben. Az egyik ez volt: „Nagy vásár van Szenc városában. A hatalmas piactéren emberek sokasága jön-megy... A népes piacon egy kisfiú trappol végig. – *Édesapám, gyűjjék kend gyorsan haza..., megszületett a Berci... – Miféle Berci, te toklyó? – Hát az ifjabb Molnár Albert..., az öcsém. – Hú, a teringettét! Ez már igen... Az idősebb Molnár Albert nagy igyekezettel nyomult be a takaros kis házba, ott van az nem messze a piactér mellett. – No, hadd lássam csak a fiamat! Vörös képű, apró emberkét mutat neki Julis néni, a bába. ... Molnár Albert a kezébe veszi, s úgy szemléli: – Szakasztott olyan, mint én... – No, fiú, mi leszel, ha megnősz? Légy ácsmester, mint az apád... – Menjen már kend... pap lesz ebből, tudós ember..., nézze most is imára kulcsolja a kezét.”*

És tudni is, kiről van szó, és micsoda pályát járt be! Tudjuk, nem hiába: zsoldárfordításai egy korszakot jelentettek a reformátusok életében. Meghatottan vettem kézbe a dédapám zsoldáros könyvét, amin Szenci Molnár Albert neve, munkássága szerepel. Nagy tisztelettel említik mindenütt Apáczai Csere János életművét, utolsó mondatai ma is szívbe markolóak és aktuálisak, ezt így írja le a könyv szerzője, György Antal: „1658 utolsó napja van. Keserves esztendő múlt el Erdély népe fölött... Mindenfelé siralom, gyász, pusztulás... És Kolozsvár egyik otthonában haldoklik Erdély nagy fia, Apáczai Csere János. Körülötte síró hitvese és tanártársai magukba roskadtan ülnek. A haldokló még

egyszer magához tér, szeme kigyúl, szava végrendelet-szerűen hangzik: – *Az iskolát, ne hagyjátok a magyar nyelvű iskolát...”. A kolozsvári házsongárdi temetőben nyugszik a magyar művelődés legnagyobb fia, hú párjával, Aletta van der Maettal.”* Hozzájuk (is) szól Áprily Lajos verse: **Tavasza a házsongárdi temetőben**

(Apáczai Csere Jánosné, Aletta van der Maet emlékének)

*A tavasz jött a parttalan időben,
s megállt a házsongárdi temetőben.
Én tört kövön és porladó keresztben
Aletta van der Maet nevét kerestem.*

Csak csodálom azokat a hithű és erős akaratú embereket, akiket a missziói szolgálat más kontinensre vitt. Így történt ez Molnár Mária esetében is. Ő ezt így mesélte el: „*A pápuák között egyáltalán nem éreztem félelmet, vagy borzadályt, amit egykori félelmetes hírük kelthetett volna bennem. Egyszerű, igénytelen nép ez. Nem törli magát földi kincsekért, még a pénz sem érdekli őket. Mit is kezdenének vele... Mégis van valami, ami igen nagy érték számukra: ez a kutyafog...”*

Az egyik legmeghatóbb olvasási élményem a biblia-misszió eredete, elindulása volt. Sosem gondoltam volna, hogy ez egy egyszerű, nagyon szegény, még olvasni sem tudó angol kislánynak, Mary Jonesnak köszönhető.

A vasárnapi iskoláról sokat hallottam, láttam riportokat, nagy tisztelettel hallgatom az ott tevékenykedőket, látom elhivatottságukat. A vasárnapi iskola alapítója egy gazdag úr volt, aki megtért, és nem akármilyen áldozat árán összeszedve az elesett, nincstelen, sokszor bűnöző gyerekeket, vitte, terelte őket az igaz és keskeny ösvényre. Ki volt ő név szerint? E sorok olvasói megtudhatják ebből a könyvből!

És még az a csodálatos ezekben a történetekben, hogy felfedezhetjük, hogy mindenhol ott volt egy-egy segítő kéz, hit-, élet-, vagy házastárs személyében. Róluk kevesebbet tudni, de szerepük szerintem ugyanolyan fontos.

A legújabb kori vallásüldöztetésekről is olvashattam, bár ezek egy részét magam is átéltem koromnál fogva. Mégis inkább arra visznek a gondolataim, hogy vajon látom-e/látjuk-e, amikor a szép és új, vagy akár régi református templomainkban körbehordozzuk a tekintetünket, milyen jó, hogy ma már nincsenek ekkora küzdelmek a hitünkért, hanem szinte természetesen vesszük a birtokunkba. De még inkább az a kérdésem, megbecsüljük-e mindezeket, eszünkbe jut-e a sok-sok áldozat?

Ezeket olvastam, ízlelgettem az elmúlt hetek során. Remélem, sikerült meghozni a kedves olvasó kedvét is!

Szabó Borbála Eszter

(A könyv kapható vagy megrendelhető templomunkban.)

Istentiszteleteink és alkalmaink a húsvéti ünnepkörben:

március 25.	vasárnap	10.00 óra	Virágvasárnap – Vendégváro istentisztelet – Miért élek?
március 26-29.	hétfő-csütörtök	18.00-20.00 óra	Nagyheti csendes percek
március 30.	péntek	10.00 óra	Nagypéntek – Úrvacsorás istentisztelet
április 1.	vasárnap	08.00 óra	Temetői áhitat
		10.00 óra	Húsvét - Úrvacsorás istentisztelet
április 2.	hétfő	10.00 óra	Húsvét - Úrvacsorás istentisztelet

Megtartotta első ülését az Építő Kövek Alapítvány kuratóriuma

Építő Kövek Alapítvány
A Dunaharaszti Református Egyházhoz tartozó Alapítványa

Az első kuratóriumi ülést az alapító hívta össze, melynek képviselőjében Nagy Gábor missziói gondnok és Nagy András gondnok vett részt. Nagy András ismertette, hogy az alapító okirat értelmében az előző ciklus kuratóriumának megbízatása 2018, január harmincegyedikén lejárt. Ennek megfelelően az alapító új kuratórium megbízását kezdeményezte. Az új kuratórium megbízatása 2022. január harmincegyedikéig tart. Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani a leköszönő kuratóriumi tagok áldozatos munkájáért.

Nagy András gondnok ismertette, hogy a presbitérium felkérésére – Szadainé Somogyi Erika, Skrlyik-Hammer Gabriella, Beregi Andrásné és Váczi Gábor – elfogadta a kuratóriumi tagsággal együtt járó megbízatást, és Zsigmond Károly a kuratórium elnöki tisztséget. Váczi Gábor és Zsigmond Károly már a második ciklusban tölti be tisztségét.

A köszöntő és a megnyitó után Nagy András és Zsigmond Károly közösen áttekintették az alapítvány pénzügyi helyzetét. A lekötött törzstőkén felül egymillió Ft támogatásra felhasználható pénz van az alapítvány számláján. Ezután az új tagoknak bemutatták az elmúlt évben támogatott eseményeket, eszközvásárlásokat.

A 2017-es év az előző évekhez hasonlóan eredményes esztendő volt:

- Anyagi forrásaink lehetővé tették, hogy a gyülekezeti tábort 100 000 forinttal, a hittan tábort 90 000 forinttal támogassuk.
- Az idősek karácsonya és a gyerekek karácsonya eseményekhez 110 000 forinttal járulunk hozzá.
- Gyülekezeti újságunk nyomdaköltségeit 200 000 forinttal fedeztük.
- Az építési munkákhoz 387 000 forinttal járultunk hozzá.
- A mátraházi ifjúsági hétvége költségeihez 110 000 forinttal járultunk hozzá.
- Az irodai munka megkönnyítését és az egyházi adatfeldolgozó program gyors használatát biztosította a 355 000 forint értékben beszerzett számítógép és nyomtató.

A fenti támogatások és beszerzések anyagi fedezetét a személyi jövedelemadó 1 % felajánlásából befolyt 567 000 Ft - köszönet érte minden felhasználónak – és az egyéb támogatásként kapott 630 000 forint biztosította. Isten áldja meg valamennyi felajánlót és adományozót.

A Kuratórium megbeszélte a 2018. évre tervezett támogatási lehetőségeket. A támogatásokat az alapító okiratban meghatározott célok megvalósulására kívánja fordítani a kuratórium. Gyülekezeti életünk anyagi segítése céljából: • támogatjuk az immár hagyományos nyári gyülekezeti tábort; • gyermekeink lelki testi gyarapodása céljából támogatjuk a hittantábort (az első tíz legtöbbet istentiszteletre járó gyerek táborköltségét az alapítvány fedezi); • a májusra tervezett gyülekezeti munkás hétvége részvételi díjához szeretnénk hozzájárulni; • az ifjúsági táborban résztvevők táborköltségeihez szeretnénk hozzájárulni; • az idősek adventi ünnepségére és a gyerekek karácsonyra készített ajándécsomagjainak költségeit tervezzük támogatni; • szeretnénk, hogy az „Áldás, Békesség!” újság minél több családnak eljusson, ezért az elmúlt évek gyakorlatának megfelelően ennek a nyomdaköltségét továbbra is szeretnénk átvállalni.

Ezeket a terveket a kuratórium a következő ülésén tervezi éves feladatként megszavazni, a presbitériummal történt egyeztetés után. Az új kuratórium reméli, hogy az előző időszakhoz hasonlóan, a jövőben is támogatják céljaink megvalósulását adományaikkal és személyi jövedelemadójuk 1 % - ának felajánlásával.

Alapítványunk adatai:

Név: Építő Kövek Alapítvány
Adószám: 18138478 - 1 – 13
Számlaszám: 10403105-50526672-82811009 K&H

Zsigmond Károly kuratóriumi elnök

Dunaharaszti Református Templom
Rákóczi út 21.
Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 30 / 477-5319)
Honlap: www.dunaharasztireformatus.hu

Felelős kiadó: Faragó Csaba lelkész
Felelős szerkesztő: Csáky Gyöngyi
Tördelés, grafika: Csáky István